

— Пъкъ ония канари, за които разправяхте сж хе тамъ горѣ, като сочеше съ прѣстъ. Да видимъ какъ ще се качите съ тия обуша.

Мѣстото, което бай Василь посочваше отначало не ми се виждаше тъй стрѣмно, обаче, когато бѣхме тамъ, стана непристѣпно. Деньтъ се прѣвиваше, а ние бѣхме още на половината пѣтъ. За да пристѣпимъ 2 крачки, трѣбваше нѣколко пѣти да се пада. Каква страхотия бѣше! Ако се подлѣзнеше нѣкой, кой знай кждѣ щѣше да се спрѣ. Менъ ме наду смѣхъ, пъкъ си казахъ самъ на себе си: «Бе хей, човѣче, шо щешъ изъ тия джендеми? Дѣдо ми съ балонъ ли е изна-сялъ паритѣ тукъ! Защо не ме питаешъ?» Бай Василь, като сърна се катереше. Изминалъ ни бѣше доста. Той бѣ обутъ съ царвули. Имаше и котви на краката си. При това, той бѣше навикналъ да се катери изъ тия стрѣмнини. Гица прѣмираще отъ смѣхъ «Додѣто ний него да лѣжемъ, той лѣжеше насъ,» ми казваше ниско. Послѣ, когато бай Василь бѣше на едно значително разстояние, добави:

— Снощи, когато разправяше историята на имането, караше и мене да вѣрвамъ. Пуста, много добрѣ скроена! Какъ да се не катери бай Василь като коза!

— Но, както и да е, отвърнахъ му азъ, ама ще се запознаемъ съ тия мѣстности я, които сж обитавани отъ орлитѣ!

Съ голѣми мъжи най-послѣ едва се изкачихме. Тая мѣстность изглеждаше твърдѣ поетична. Прѣд-ставѣте си това високо скалистото мѣсто, погледнѣте отъ тамъ на долѣ въ котловинитѣ, къмъ високитѣ чамове, при това и снѣгътъ още!..... Спрѣхме се горѣ на равнището при самия изворъ, на когото водата бѣше прозрачна—бистра, като сълза. Сѣднахме. Здравеца, който ни обикалѣше, правѣше обонянието ни твърдѣ чувствително. Рѣшихме слѣдъ почивката да се понахранимъ. Свърше се всичко. Слѣдъ това пристѣпихме къмъ цѣлѣта. Търсихме въображаемото конско петало. Дирихме го само по едната страна на